

відкритість і відповідний рівень довіри у відносинах між керівниками і працівниками, постійне і точне формування виробничо-економічної ситуації, яка виникає на підприємстві, визначення перспектив подальшої роботи підприємства тощо.

Таким чином, кадрова політика має відповідати стратегії розвитку підприємств теплоенергетики та інтегруватися до неї. Проведене дослідження процесу формування кадрової політики на підприємствах теплоенергетики дозволило зробити наступні висновки:

- зміна ринкових умов змушує досвідчених керівників вищої, середньої і нижчої ланки управління по-новому будувати свої відносини з персоналом задля досягнення поставленої мети;
- щоб розраховувати на економічний успіх свого підприємства, керівник має уміти використовувати як звичні методи й форми управління, так і освоїти нові підходи до управління персоналом;
- основними напрямками кадрової програми розвитку персоналу має бути впровадження системи мотивації, атестації та тренінгу.

Бібліографія

1. Філіпова Т.І. Система підвищення кваліфікації кадрів, як складова кадрової політики / Т. І. Філіпова, // Актуальні проблеми державного управління: Зб. наук. пр. Вип.10. – Одеса: ОРІДУ УАДУ, 2012. – С.79-88.

2. Пошерстник Н.В. Кадри підприємства / Т. І. Філіпова. – М.: ИНФРА, 2011. – 212 с.

3. Верба В. А. Аналітична оцінка управлінських технологій розвитку українських підприємств / В. А. Верба, О. М. Гребешкова // Актуальні проблеми економіки НАУ. – Київ, 2010. – № 5 – С. 52-59.

Павло ДЯЧУН

студент спеціальності «Менеджмент»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Скочиляс С.М.)

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ УПРАВЛІННЯ ЕНЕРГЕТИЧНИМ РИНКОМ

Сучасний світ характеризується стрімкими глобалізаційними процесами, метою яких є досягнення безпечного, стабільного та

прогнозованого стану економіки і суспільства всіх країн. Стратегічно важливе місце в цих процесах належить надійному енергопостачанню [1]. У цьому напрямку злиття об'єднаних енергетичних систем різних країн відбувається шляхом створення відповідних транснаціональних та трансконтинентальних енергосистем. В контексті глобальних інтеграційних енергетичних процесів Україна має унікальне географічне та геополітичне положення між Європою та Азією, що надає надзвичайно сприятливі умови для створення транзитних маршрутів транспортування електроенергії. Актуальність даної теми полягає у недостатньо врегульованих механізмах забезпечення України потрібними енергетичними ресурсами, враховуючи економічні, політичні та екологічні несприятливі фактори [2].

Соціально-економічна стабільність суспільства, забезпечення і підвищення якості життя населення значною мірою залежить від надійності функціонування енергетичного ринку. Енергетика України має достатні потужності генерації та розвинену мережу для постачання електроенергії та тепла споживачам, однак існуючі проблеми, зумовлені технологічною відсталістю, зношеністю її основних засобів, недосконалістю системи управління, непрозорою нормативно-правовою базою та іншими, наближають її до кризового стану. Таким чином, актуальним стає питання реформування енергетичного ринку України на основі його лібералізації з метою створення повноцінного та конкурентного середовища, стимулювання залучення інвестицій, покращення фінансово-економічного стану підприємств. Важливим аспектом в даному питанні також виступає визначення передумов розвитку енергетичного ринку України [3].

Однією з найбільших проблем в енергетиці України, згідно досліджень іноземних експертів, є ризик повторення Чорнобильської катастрофи, який є вищий, ніж прийнято вважати, через корупцію та неефективне управління. У 2016 році кількість аварійних ситуацій на даній АЕС зросла в п'ять разів у порівнянні з 2015 [4].

До основних проблем управління енергетикою України є можна віднести такі:

- відсутність реальних кроків до спорудження власного підприємства з виготовлення паливних збірок для ядерних реакторів;
- не налагоджено належний видобуток руди, необхідної для

виробництва реакторних матеріалів, а більшість виробництв (цирконієвих, гафнієвих, титанових і інших матеріалів, що дістались у спадок новим власникам) доведено майже до краху. Припинено видобуток важкої води. Природний уран видобувається в кількості 30% від необхідного для виробництва реакторного палива при тім, що за обсягом його покладів наша країна посідає одинадцяте місце в світі.

Сучасна тенденція розвитку енергетичних ринків характеризується демонополізацією та дерегуляцією. Питання стає лише у темпах її проведення та у глибині ринкових перетворень. Швидкість процесів переходу від монопольної до конкурентної моделі функціонування ринку електроенергії є відмінними для різних країн світу. Крім того, різними є і функціонуючі моделі ринку, які відрізняються не лише ступенем конкуренції, а й змішаністю умов моделей між собою. Жодна з моделей ринку електроенергії не існує на практиці в чистому вигляді. Вибір країною тієї чи іншої моделі організації діяльності ринку електроенергії залежить від багатьох факторів – як керованих, так і некерованих. В електроенергетиці багатьох країн ще зберігаються вертикально інтегровані державні монопольні компанії. В контексті світових інтеграційних процесів Україна має розвиватися та обрати для себе, відповідну до її можливостей та потреб, модель ринку електроенергії. Концептуальне рішення було прийнято Кабінетом Міністрів у 2002 р. на початку процесу приватизації енергогенеруючих компаній України. Законодавче втілення про перехід від моделі «єдиного покупця» до моделі двосторонніх договорів та балансуючого ринку - це рішення набуло з прийняттям Закону України «Про засади функціонування ринку електроенергії України» від 24.10.2013 р. Перехід до нової моделі ринку електроенергії в Україні спричинить суттєві комплексні зміни у законодавстві, пов'язаному з цією сферою; в організаційному механізмі функціонування електроенергетики; в регулюванні та управлінні об'єднаними енергетичними системами України тощо [2].

Отже, можна зробити висновок, що наразі енергетичний ринок вимагає конкретних дій для забезпечення населення якісними і доступними енергетичними послугами, перегляду існуючої системи управління енергетичними ресурсами, пошуку нових альтернативних джерел енергії, використання атомної енергетики з чітким урахуванням її реального стану, раціональним використанням невідновних природних ресурсів. Для цього потрібне вдосконалення наявної законодавчої бази,

а в подальшому – її активне застосування на практиці.

Бібліографія

1. Енергетика України — Вікіпедія: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Енергетика_України.

2. Проблеми розвитку енергетики України – НАН України. [Електронний ресурс]. Режим доступу: ftp://ftp.nas.gov.ua/akademperiodyka/Downloads/Visnyk_NANU/downloads/2006/2/art1-2.pdf.

3. Про нагальні проблеми атомної енергетики України - ВАНТ :[Електронний ресурс]. Режим доступу: vant.kipt.kharkov.ua/ARTICLE/VANT_2017_4/article_2017_4_107r.pdf.

4. Україна втрачає ядерну енергетику / Статті / Finance.ua. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://news.finance.ua/ua/news/-/400431/ukrayina-vtrachaye-yadernu-energetyku>.

Олена ЗДРЕНИК

студентка спеціальності «Публічне управління»

(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри

менеджменту та публічного управління Котис Н.В.)

Тернопільський національний економічний університет

СИТУАЦІЙНИЙ ПІДХІД У МЕНЕДЖМЕНТІ ТА ЙОГО СУЧАСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

З розвитком і формуванням сучасного менеджменту завдання організації та управління підприємством стають все більш складними й суперечливими. В таких умовах розробка управлінських рішень вимагає аналізу різних ситуацій для оцінки низки факторів впливу на діяльність підприємства та результатів його функціонування. У зв'язку з цим є потреба в удосконаленні застосування ситуаційного підходу в управлінні та відповідного йому прямого застосування науки до конкретних умов і ситуацій.

В теорії управління він вивчався та використовувався в практиці у Європі та світі вже впродовж восьми століть. Однак твердження, зафіксовані в працях класиків менеджменту таких як М. Вебер, Р. Емерсон, Ф. Тейлор, Ф. Файольта інших в сучасних умовах вимагають